

הלו^את שפט סימן שנות שם

428 בְּאָר הַגּוֹלָה

שנת דין רחבה שאחורי הבתים, ובו סעיף אחד:

(א) *ארקה שאהורי הפטים יתירה על ביה-יסאותם (ב) ולא הקפה לדירה, אין מטלטלין בה (ב) אלא ארבע אמות. ואם פמח לה פמח מביתו ואסרכך הקיפה. (ד) באפלוד אם לשולן בינה לבינה תרי הקפה לדירה: הגה וכח שאין נזרין לטלטל (ה) בעזרות שאחוורי סקטים, משומד בזום הנה סתמן מקפן לדירה, כמו שפחה לאיל גבי קרבון (דיזן):

א ארובין ציד מיקרא
דרכ בקנא ב שם
ציכרנו דרכ נחכו

שס דין החק' מחיצות לשבת, וכו' ג' סעיפים:

א (א) **אייחיד** ששבת בקביעת והקיף מחייבות (ט) גירושות, (ב) *בגון (ג)athy בלא ערבות (ד) או ערבות בלבד א פטור שבדין טז

באר חיטוב

(ג) גדרונות. אבל קמפוסות גמורות סביר אפללו יותר מפאמים. ובקבוק לדייר, שביר הקומות לדור בלם בשכט, רישוי. (ב) שתי. (ג) שבען שבען גנים פחות

משנה ברורה

ולא אמרין כיון שהקנוף הטר פעם אחת אין חור לאטורי. ובבו הפטוקיטים,^{๖๐} דאס אַסְטָמָדְרִי קאנוף הוא כנעל של בית ותיקה מתח ולבסוף נאף ובעל כפמל, אַסְטָלִיבֶּן דישארו כותלי גואי שביבות והם סותמים קאנוף. אַסְטָלִיבֶּן נאספר קאנוף, שמי מקומות קביניות למןרים בגאנטינס געשול גלא לעשות כפל לערוף, ולא דְּשָׁה למקומות חיצוניות, שלזה ולזה גאנשן:

בנה, והכי נמי בפנינו, וצריך עין:
מ逆转ל קחינה לסתה א-על-גב דעונת עדון, משים פאן דעתו להשפט
אל-פְּנֵי כָּל-הַדָּבָר שֶׁנִּזְעַק שְׁנַטְבֵּל הַמְּחִיצוֹת, וְכֵמו בְּסִירֵי ג. שְׁבַבְבָן קָמִינָה תְּנַשֵּׁה
לְהַשְּׁאַפְתָּש, בְּקָרְבָּן שְׁגַעַן מִשְׁמַר דָּרָה א-על-פי שְׁטַחַת חֲנוּת,
וְנָדָא בְּהַפְּלִילוֹ לְהַבְּתָה בְּכָנָה אוֹ סְמָם קְפָתָה בְּנִים וּמְשֻׁעָם דָּאי לוֹ צְרָךְ
וְתַּחַלְתִּישׁ דְּבָרִי בְּעַל מַסְחָתִישׁתָּבָת, הַנּוּ בְּשַׁגְבֵּל הַבַּיִת אוֹ סְמָם הַפְּתָחָמָלִין,
וְנָדָא בְּהַפְּלִילוֹ לְהַבְּתָה בְּכָנָה אוֹ סְמָם קְפָתָה בְּנִים וּמְשֻׁעָם דָּאי לוֹ צְרָךְ
א-על-פי כְּסִיל דָּקָעָן מִשְׁמַר דָּרָה א-על-פי שְׁטַחַת חֲנוּת חֲנוּת,
וְנָדָא בְּקָרְבָּן שְׁגַעַן שְׁנַטְבֵּל הַמְּחִיצוֹת, וְכֵמו בְּסִירֵי ג. שְׁבַבְבָן קָמִינָה תְּנַשֵּׁה
בְּנָה, והכי נמי בפנינו, וצריך עין:

(א) רְחַבָּה שָׁאַחֲרוֹן בְּפֶלַגִים. דָרְכֵן קָהָה לְהַפְּנֵי שְׂפַחַת פְּקוּדָה פְּנֵי לְפָנֵי קְבָּטִים וְאַחֲרוֹן קְבָּטִים; אָתוֹ שְׁלָפְנֵי קְבָּטִים אֲרוֹרָה חֲצִידָה, וְאָתוֹ שְׁלָאַחֲרוֹן קְבָּטִים קְדוּשָׁה בְּשָׁם קָצָר בְּנֵי אֱלֹהִים בְּמַחְיוֹתָה. הַהְנָה אָתוֹ חָלֵק כָּגָרְיוֹן בְּשָׁם קָצָר בְּנֵי אֱלֹהִים בְּלִדְרוֹתָה. שְׂדֻךְ לְעַשְׂוֹת שָׁם בְּלִפְנֵי שְׂמִינִי סְבִיטָה, וְעַלְפָנָן אֲפָלוּ אֶחָד מִבְּנֵי-סָעִדים, וְעַלְפָנָן עַשְׂרֵה בּוֹדִין, מִפְּרָט לְפִתְלְטָל בְּכָלָנוּ. (ב) וְאֶת-מִקְבָּתָה לְחוֹזָה אָם הָוָה רַמְרַגְבָּרָא אוֹ שֵׁל שְׁנִים וְעַלְבוֹדָה, דָרְשִׁית אַמְדֵד הָוָה; אָמֵן וְרַחֲבָה, נְסַמְקָא לֹא קְבָּחָה לְדִירָה, שְׁשָׁאוֹן וְרַקְעָן לְמַשְׁפָּטָשׁ שָׁם פְּשִׁימִיָּה קְבִיטָה בְּלִקְעָה, וְעַלְפָנָן דִּינָן גְּכוֹרָבָר לְעַזְנָן בְּנֵי מִבְּנִית-סָעִדים [גְּכוֹרָבָר הָוָה מה שְׁעוֹשָׂן וְחַזָּקָה מִבְּחַד אֲקָלָם מִקְרָא קְהִיזָות לְהַנִּימָה שָׁם עַזְבָּים וְכָהָרִים גָּנוֹא]. וְעַתָּה גְּכוֹרָבָר דָבְרֵי קְשָׁלָן-צָרִירָה: רַסְבָּה שָׁאַחֲרוֹן וּכְבָיָה, וְסַמְנִי שְׁהָקָרָה סְלִשְׁלָה סְפָנִיָּה כְּנָה בְּשָׁלֵשׁ מִקְהִיזָות וְהַסְטָדָה אָוֹם לְכַלְלִיבָּתוֹ: (ב') וְלֹא הַקְּפָתָה לְדִירָה. שְׁלָא פָתָח בְּהַפְּתָלָל פָתָח לְקַרְקָחָה קָזָם שְׁשָׁהָקָיָה: (ג) אַלְאָ בָּאַרְכָּעָ אַמְוֹתָה. קָדְיָן שָׁאָר גְּכוֹרָבָר שְׁלָא הַקְּפָתָה לְדִירָה. וְדָדְלִיל בְּסִינָן שָׁהָן פְּעִירָא, וְכָל-שְׁבָן שָׁאָסָר לְעַטְלָל מִפְּנֵה לְבִיטָה; אָכְלָה אָם אָן בְּקָפְחָה רַק פְּאָמִים. (ה) אָמֵן לְהַדִּין גְּכוֹרָבָר וְמִפְּרָט לְפִתְלְטָל מִפְּנֵה אָפְלוֹ בְּבִתָּה, לְפִי שָׁאַנְהָה רְשׁוֹת בְּקָלְקָתָה מִן חַבִּית לְגַכְרִי כָּמוֹ קְרָפָה, אַף-עַל-פִּי שְׁלָא הַקְּפָתָה לְדִירָה: (ד) אָפְלוֹ אָם יְשַׁ בָּרְן וּבָרְן. רַוְצָה לְוָמָר, אָפְלוֹ אָם קָהָה גָּנוֹן אַחֲרוֹן בִּיתָוּן קָדָם שְׁהָקָרָה בְּשָׁלֵשׁ מִקְהִיזָות, אַיִן אָוֹמָרִים שְׁבָשְׁבָיל הַבְּגָן נְפַתֵּח פָתָח בְּכַלְלַה הַבִּיטָה וְאַיִן פָתָח לְרַחֲבָה, אַלְאָ סְמָקָא לְבִיטָה: (ה) בְּחַצְרוֹת שָׁאַחֲרוֹן בְּהַמִּים. קָנוּ וְרַסְבָּה דָלְעִילִי: יְרַכְּן מִפְּרָט עַד סָאַמְסָן, וְדָדְלִיל בְּסִינָן שְׁסִבְעָה הַדָּבָר, נַעֲקָט בְּעַקָּעה, אָפְלוֹ הַמִּי חַהְמִירָה רַבֵּן וְאָסְדוֹר אָם הָוָה מִחְוקָק יְזָרֵר מִסְתָּרִים: לְגַלְגָּשָׁה פְּנֵיָה וְזָאַל זָהָה. וְמַלְאָקָטָם קְרִיָּה תְּקִנִּים בְּאַרְצֵן בְּחַזָּק בְּסִינָן שְׁסִבְעָה שְׁפִירָה: (ג) אוֹ עַרְבָּה בְּלָא שְׁתִי. בְּגָנוֹן שְׁהָקָרָה בְּפִתְלָל בְּסִפְרָה אֲזַעֲקָב שְׁעִירָה מִשְׁמָן הַרְשִׁיבָא וְהַרְשִׁיבָא, דָהָא קָדְיָן

* רקבָה וּבוֹ. עז, דָרְקָעָה שָׁמוֹת לְשִׁבְמַן זֶה: בְּרִמְלִית, גְּלִיפָה, וְסִכְמָה. בְּרִמְלִית דָּבָר לְוַהֲהָה הַוָּא בְּפִיכָה שָׁאן חַלְקָה לְבוֹבִים; בְּרִמְלִית וְדָרְקָעָה מַרְגְּמָנוֹת הַוָּא וְמַרְגְּבָנָן תְּבִי בְּרִמְלִית זַמְּפָלִיט וְזַמְּפָלִיט נַמְּפָלִיט קָסָם מַטְפָלִיט מַפְחָה לְהַצְרָא אַסְוָר. בְּבִסְמָן שְׂמָךְ אַרְכָּעָם, בְּבִסְמָן שְׂמָן צְבָרָה. אַבְלָה מַקְרָבָה זוֹ הַלְּחֵץ אַסְוָר, שְׁבָעָה סְפִירָה אַזְנָבָה אוֹ לְאַהֲקָפָה לְדִיןָה. מַכְלָה בְּלָסָם הַגָּרָא, אַלְאָ שְׁתְּלָלוֹן בְּדִינָם. שְׁתְּלָלוֹן תְּבִי בְּרִמְלִית הַזְּדָבָה אַפְּחוֹרָה קְבִּיטָם, מָם וּמָם יְמִינָה מַבְתִּירָם הַזָּהָב בְּרִמְלִית דְּגַנְּבָן אַם לְאַהֲקָפָה לְלִיזָה. קַצְרָ שְׁלֵמִי הַקְּפָטָם הַזָּהָב בְּרִמְלִית, וּלְעַלְכָן אַפְּרָח בְּפָחָה מַקְרָבָה מַגְדָּלָה הַזָּהָב אַף מַדְבָּן. שְׁפָרָה שְׁדוֹא וּמַכְיָה סְמָאַתָּם אַמְּצָצָם וּלְאַהֲקָפָה לְלִיזָה, אַף שְׁקָרְבָּן מַקְרָבָה, מַכְלָה אַקְטָם מַחְרָב לְתַלְתָּלָבָן, וְאַף שְׁמָרָס פָּהָר, מַכְלָה לְבִוָּת אַסְוָר, וְכֵן לְכַמְלָאָת אַזְנָבָה יְמִינָה מַדְבָּן מַבְתִּירָם מַבְתִּירָם, מַבְתִּירָם מַבְתִּירָם. אַבְלָה אַסְוָר, קְרָפָה יְמִינָה קְבִּיטָם אַמְּצָצָם, מַבְתִּירָם אַסְוָר בְּגַנְּבָן. קְרָפָה יְמִינָה קְבִּיטָם אַמְּצָצָם, שְׁתְּלָלוֹן תְּבִי בְּרִמְלִית הַזְּדָבָה לְלִיזָה [אַבְלָה] אַם הַזָּהָב מַזְמִיק בְּפָה כּוֹרִי גַּמְבִּין קְרִי חֵוָא] אוּ שְׁהָוָא שְׁתְּלָלוֹן תְּבִי בְּרִמְלִית הַזְּדָבָה לְלִיזָה, אַפְּלָוָן בְּכִיָּה מַפְרָא¹⁸] לְטַלְטָל, דָרְהָא חִשְׁבָּה שְׁתְּלָלוֹן תְּבִי בְּרִמְלִית הַזְּדָבָה לְלִיזָה, וְלִבְלָשָׁן וְרַחֲהָא שְׁתְּלָלוֹן תְּבִי בְּרִמְלִית הַזְּדָבָה שְׁתְּלָלוֹן תְּבִי בְּרִמְלִית הַזְּדָבָה, מַכְלָה קָסָם מַכְרָב לְטַלְטָל אַפְּנָמָה לְבִוָּת, בְּלֹ וְהַא גְּוֹבֵה הַפְּרִירָמָדָם מַשְׁבָּגָזָזָה;

לשיר האפרה

(טכ) מגן-אברהם דצ'יינטן ה-קסם פְּרִימִיטִיט, וכן קב"ר ב'שס לה'יא לבנטנו ולפרוש רשי' ואור דרכו ורשב'א ורשב'א, וכך קבר העיר וזה שם דפנין אברהם; (טג) מגן-אברהם ושת'א שם הריטוב'א; (טה) ווספה-שבת, ותמה על הצללה-שבת שכתוב בפרק טהה: (טכ) קגן-אברהם, וכינוו לפניו אס המזקנים בפודיק זה אקל וה, אף קרווא שית לבר נחוחב מחיצה בצללה, וכן למונע ערוב ב' סי' גיגרא. וכן גבור-קדרים בסיקון שכ' שמאז'

חוליות שבת סי' מ' שם

ביאורים ותוספים

במחיצת שתי, או שעופן והגרע משאר המקומות, כיוון שבפירבה בך ווית לא מועל עומר מורה מן התורה, וכמו שכותב החוזירא (שם ס"י עב ס"ק א).

[משנ"ב ס"ק ט]
קביל קשוף(ו).

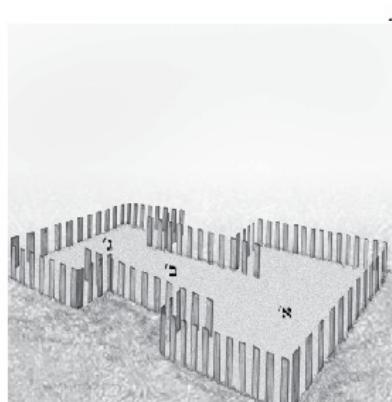
10) ואם היה גוסס בערב שבת ומת בשבת, כתוב החוספה שבת (ס"ק ט) שהם אסורין, ואין אמרין בוה שבת שהורתה התורה, כיון שלא היה עמיד להתקיים כל השבת. וכן מבואר לקמן (ס"י שעא ס"ק לו) לעמץ עירוב. [אולם הביהיל (שם ד"ה אחד) כתוב ששבועה הדוח גם בגוטס אמרים דין הותרין].

[שו"ע ס"ג]

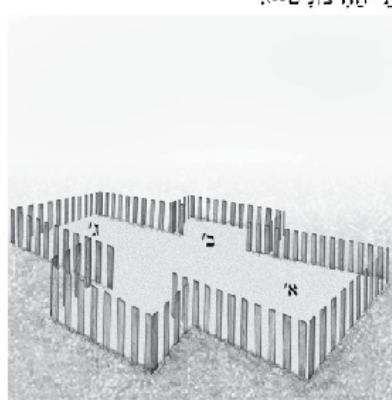
ק"ר שלילה והקיפו כל אחר לעצמו זה בצד זה וערכו נדרין.
11) ואך שלקמן (ס"י שס"ב ס"ב) פסק השו"ע שישירה שהקיופה מחיצת אין בני השירה עריביט לרבר בינויהם, כתוב בבי"ל שם (ד"ה אבל שישירה) שבאן שביל אחד הקוף מהיזה לעיננו, אף על פי שישר פח בינויהם אינם נחביבים זה בזה, ורקן צרכיהם לשער, אבל בשורה שהקיפו סכיב כולם מחיצה אחת הם נחביבים מעורבים, ורקן אינם צרכיהם לשער בינויהם.

[משנ"ב ס"ק יט]

והאמצעי קצר. בזיהויו.
12) כוה ו^ט

[משנ"ב ס"ק יח]
שְׁקָה אַמְצָעִי רַחֲבָן מִן שְׂמֵי הַחַיצּוֹנִים(ו).
13) כוה ו^ט

[שו"ע ס"א]
נשארא בתי-סאתיים פנויות.

5) מלשון השו"ע מושמע אסור לא רק כשנשארא יותר מבית סאותים פנוי, אלא אף אם נשארא בדיק בית סאותים בפניו הרוי זה אסור, וכן מבואר בדברי הרשב"א (עירובין יט, א ד"ה א"ר אש) [וכן בתב הרשב"א (שם ט, ב ד"ה והוצרכת) שיש לגרות בחוספה זלא שיירוז בה אלא בית סאותים, ולא זלא שיירוז בה אלא בית סאותים, וכן גרש הרין שם (ו, א)].

[ומ"א שם]
אין יהורי אין מצטרף לשנאה, ונש אומרים דהוא סדין גען אין
מצטרף(ו).

6) ולענין מומר האם דינו בוברי, מבואר בשו"ע לקמן (ס"י שפה סי' ג).

ולעניןacha האם היא מצטרפת, הפמי"ג (משבז"י ס"ק ב) הסתפק בהו, והערוך השלחן (ס"ג) כתוב שם האם איש ואשתו הריהם חשביטים כאחד. וכך מורה מורה דרמא שכבר שאיתו יהודי וקטן.
אינם מצטרפין, משמע שאשה שעריפא מהם אכן מצטרפת.

ולענין חרש ושוטה, כתוב הערוך השלחן (שם) עדית בקטן שישו"ר אמרים שאינו מצטרף.
ולענין אב ובנו, כתוב הרישיות יעקב (ס"י שס"ק יג, העתקו הדעת תורה בא) שהם נחביבים כשם.

[משנ"ב ס"ק ג]
בעומך קרבה על פְּרוּז גְּבָן קְמִיחָה גְּרוּעה מְקֻרִי בָּמו בְּשָׁתִי
בְּלֹא עֲרָבָן(ו).

7) ואם יש שתי רפנות שלמות, כתוב החוזירא (אורח ס"י עז ס"ק א) שנראה שנות לדעת הרשב"א והרטיב"א אינה נחivate מהיזה גורעה.

[משנ"ב ס"ק ה]
ונפל מקום לא ניחש בקנקלית גמוד פְּנִימָה טָמֵד לְחוּזֵיא מְפֻנֵּן
לְכַרְמִילִית אֶקְרָרָה(ו).

8) והחותירא (אורח ס"י עז ס"ק ג) צידד שמותר להוציאו ממנה לברכמלית אחרת, ודינהה ואת מה שכותב הביה"ל לעיל (ס"י שמו ס"ג ד"ה ומתר) שמומר להוציאו ממקומות שיש לו כי מחייבות גמורות לברכמלית, אף על פי שמן התורה הוא רשויות היחיד גמורה [וראה מה שכותנו שם].

[ביה"ל ד"ה גגון טתי]

ולרי לטפלל אפלו מזקקת יופר קפתי-קאמפ(ו).

9) בטעם דין והכתוב החוזירא (אורח ס"י עז ס"ק ג) שעיקר החילוק בין אם המקום המוקף הוא בית סאותים לבין אם הוא יותר מבית סאותים הוא בחשיבותו החקף, ובאופן שעה שלוש מחייבות מעולות שבונה כבר מעשרה לרשות היחיד מהיזה, אלא שמתיקת הכלמים צריכה לתקן את הרוח ריביעית, אין לחלק בין פניות מבית סאותים ליותר מבית סאותים. והווסף, שמכותר שאפלו באופן שיש בינו הדמנות ברצונות שהן יותר מי' אמות, מועיל לתקנן על ידי מהיזה גורעה של שתי להוד, כיוון שהעימוד מוחבה על ידי מהיזה מעוללה. ובספר תיקון מבואות (פ"ח הע' 15) הסתפק באופן שבמקומות המוקף מחייבות יש פירצה בך ווית, האם מועל לתקנה

ההלכות שבת סימן שם

דטר בارد הגולה

רואים כאלו כל דרכם בתוכו וברוי יש שלשה ביסטר, וכך בחיצונים נותנים להם כל-זכם. דיבין שנעשו שיירה באמצעי, הוה לה אך כחדר לאמצעי. (טו) ירוש אומרים שהחיצונים אינם מפירים (ט) אלא עד סתמים, ואם אחר מכם יותר משתיים (ו) גם (ט) האמצעי אסור, שהרי הוא פרוץ במלואו. *ואם החיצונים (יח) פרוצים במלואם לאמצעי וקצת עלי מ neph, ונחיר בכל אחד. אין לנו לנו לנו לנו לאחד (יש) אלא בית-סתמים, ואם אך מהחיצונים יותר מבית-סתמים (ט) הוא לפדו אסור, ואם הקצת עלי יותר מבית-סתמים גם החיצונים אסורים, שהרי הם פרוצים ליקום האסור להם; אבל אם אכן בכל אחד מהחיצונים ושניהם באמצעי, או שניהם בכל אחד מהחיצונים ואחד באמצעי, נותר לנו לשני (ט) מהחיצונים כל-זכם. (כא) וחשבי כל מה שבאמצעי (כב) באלו הוא בחיצונים. במתה דברים אמורים, כשהיא נ

באר היטב

פחוות מני: ארב, פנו שחקון יי' בקבליים פחוות פחוות מני וסמלים
טב: (2) טאן. ריל' ריל' נחנן לשנים אלא אמת. וכן
ול' דילנית קראויים ולויל נס האקראי מטר, ורוחש בחר
לחייזנות, ב"ה, מ"א:

באור הלכה

בעופר קבוצה של הפליטים גובנְן במחיה גורעה מוקרי במו בשתי זוכר מטבח-האחים*: * ואם המלצותם פרושים וכו'. זה הפוך הוא לכל עלא עלא ערבי). אבל שאיר פזקים לא תקבירו דבר זה וכן בירושלמי לא משמע עלי, עין שם: (ד) עד סאותים. ועד בכל, אבל יומר מפאים לא, (ג) אפלו הוא צרי למשמישו: (ח) מפקדים ואילך רוץ להר, שההאר קני משקיין יותר מטבח-האחים. חמייר רבן ואשר לטלטלו בו במו בשאר כרמלית. (ז) ומכל פקוט לא נחשב בכרכילות גמור שיחא מפרק להוציא מאפער קברנליות אחריו, רקאמת רשות-היחיד גמור הוא עלייזי לבון, אלא שהחמייר בו חיל' לבתולו משום דעוי מטבח גורעת. ובמיחזור גמורות מפרק לטלטל בבל הפלגון קני משקיין יותר מטבח-האחים ברבה, דקאו לדרינה, שהרי הקפים לדוח בכם, ואפלו הוא ורק על שבת אתת [אתורוניס]: (ו) וכן פדני אם הם שנינו. רוצה לומר, גם בנה אין נותנים לשניים ביחס וקעד ביטח-האחים: (ז) בכל הפלגון. דששכין לא כל קחחיה פאל איננה: (ח) בשתקיפות יותר על שיש ובר. דשש פאיין הוא לשלה אונשים, אבל אחד ביטח-האחים. והם הקיפו יותר בגון שבע ולא חזרכו אלא לחמש, ונשאר ספאים פנוי, וצלבן אסור: אבל אם לא הקיפו יותר על שיש וכו', פין דשש הוא שועור לשלה אונשים, לא מלחמיין אפלו נשא ביטח-האחים פנוי, וכן צביז' ואלה ובת, וכן צבב בסקפר איזורייל. (ו) שבל קראשנין חולקין על זה ונדקם דאך בפחוות משש, כל שיש סאמים פנוי, בטל השבטה*. רוצה לומר דזוק לאווקה שבת, אבל לשבת אתת אסורה: (ט) אסורים. רוצה לומר לאווקה שבת, הויאל ובתחלה בונית שבת לא כיון אלא שנינו. אבל לשבת אקרת פפר: ג (יא) והקיפו כל אחד וכו'. פרוש, שמקיפו במתיחה גורעת, שטי בלא עבר או עבר בלא טמי: (יב) והאמצע קדר. גזהו*: (יג) גדור הרעה. (ו) והלה פודעה קפיפה, (ט) ומכל מקומ לכתחילה אין כדי להקל: (טו) אלא עד סאותים. שערוי הם אין נשות אחור זה וזה עזקה פנויים נפקדים ביצוקים להאקרים*: (ו) גם האמצעי אסור וכו'. אבל מהchein פשי שכבגרו שרי, שערוי אין פרוץ במלואו להאקרים וכו': (ט) אלא ביטח-האחים. (ח) בראצים במלואם וכו', קהה*: שערוי עס לא אקציעי וכבר, וכבר מנקה כחיצוניות*: (ט) לאלה דקחחונים אים: כולם להאקרים עם שערוי עס לא אקציעי וכבר בלא כלום דרים בו, שערוי יש לו גבופין נפקדים ואיתו פרוץ במלואו לעס, ואף שההוא יכול להאקרים עם כל אחד מהחיצוניות מטעם שהם פרוצים לו במלואו ונוחש באל הוא דר בראשותם וככ'יל, מכל מוקם אין בכלל אקד מוקם אלא שנין: (כ) הוא לבודו אסור. ולא האמצעי, שערוי הוא מגבף וגוני פרוץ לו, ובבל-שפן הטעין פשי שהחיא וחחק מפער: (כ) דקשיין וכו'. וכן שבערנו השעם לעיל בסענ-יקחן ז': (ככ) אבל הוא בחיצוניות. רוצה לומר, עם כל אחד מהחיצוניות, אבל האמצעי אין נותנים לו ורק ביטח-האחים. וכל זה הוא רק לדעת פלש-אונקרים, (כ) אבל לזכה קראשנה, בשם שאחיזונים

שער הצעיר

(ג) גלאה-לישת, וכן מינוח בלקפה; (ד) חומפוח-שפתה; (ה) פאנזאנדרם ובעצם גלאה רכה של שאורי אגדותיהם; (ו) נרמאנס וברשלביה ואנקריטיא, וכן פאנזאנדרם רמנג נונגעאל להרא שעדתו בערך; (ז) שון רמת הרים' והרשבי' ורבנו היגעון; (ח) ורושא באלה רכה; (ט) פאנזאנדרם ואלה רכה ושא' בטרכוש רמנג נונגעאל להרא שעדתו בערך;

ציפורים: (1) | (2)